

מה באמת אירע בשטחים המוחזקים בעיקבות הריגתו של כמאל נאצר וחבריו במיבצע של צה"ל בבירות?

ששכם אינה מהי"כת

הרוקח היה אדיב. אבל הוא לא חייד. בפנים חמורות, תוך הקפדה על אמירת "בבקשה" ו"תודה", הוא הגיש לי את התרופה שביקשתי. בעל בית-הקפה היה אדיב. נער הגיש לי את ספלון-הקפה. יושבי השולחנות הסמוכים העיפו בי מבט סתוף, והפנו את ראשיהם. איש לא חייד. שכם, הרחוב הראשי, אין ישראלים. ג'יפ עמוס אנשי מישמר-הגבול עובר לאיטו, נעצר, ממשך בדרכו. העוברים-ושבים מתעלמים ממנו, כשם שהם מתעלמים ממני. עבר כשבוע מאז מותו של כמאל נאצר וחבריו בבירות. אבל שכם אינה שוכחת. בפעם הראשונה, מאז ימי 1967, אני מרגיש שאני האויב, הכובש — והם הכבושים. הנעים העומדים בפניה, המביטים בי בפנים קפואות, קודרות, אולי היו רוצים להטיל בי רימון, או לשלוף אקדה, או לכוון לעברי תת-מיקלע.

ההלווייה

נשים ערביות מכבות את כמאל נאצר ושני חבריו בעת הלווייתם בבירות. לידם איש פתח. בתלבושת הדומה למדיו של פידל קאסטרו. תמונה זו צולמה בבית-הקברות בעת השמנת גופות ההרוגים בפשיטה לבירות.

כי אנשי אצ"ל נתלו בעכו. ברחוב מטיילים חיילים בריטיים. אני חש בועם, בשינאה אפורה כשק, העולים בלבי. אני — שפרשתי מאצ"ל מפני שהתנגדתי לחשקפותיו ולדרכו, מפני שלא הסכמתי לשיטת הטרור. אך כשנתלו ה"טורויסטים", גבר בי יצר הנקם. אף שלא הסכמתי לדרכם, הם היו בעיני גיבורים, לוחמי-שיחרור שסמרו את נפשם למעני.

(הצטרפתי לאצ"ל, בעודי נער, בגלל הוצאתו להורג של שלמה בן-יוסף, "טורויסט" שנתלה בגלל התנקשות באוטובוס ערבי מלא נשים וילדים...)

אחד מראשי העיר מנפנף בגליון האחרון של "אל-קודס" הירושלמי. "הנה", הוא אומר, "זוהי האמת!" והוא קורא באוזני פסוק מן המאמר הראשי: "כועסים עלינו, מפני שאנו מבכים את מתינו..."

"מישפחה נאצר" אומר ידדי, "זוהי מישפחה מכובדת מאד. מישפחה של

מאת אורי אבנרי

משכילים. מחנכים. הדוד, מוסה נאצר המנוח, שהיה פעם שר בממשלת ירדן, היה מחדך דגול. כמאל היה משורר. איש עדין. גם אמו משוררת." וידידי קורא באוזני את השיר שכתבה תאס לכבוד בנה: "ילדי כמאל: מענו מעיני לראותך, ואתה מתפלש בעפר, / חשבו שלא אראה אותך. / אבל אני רואה אותך בכל צעיר / ושומעת צעדיך רוקעים בקצב: / לא מתתי היום, / מהפכן אני, ועם המהפכנים אלך! / מותי מעלה את האש, / גופי מלבה את האש. / לא מתתי היום, / עמי חי היום!" על השיר, בעל ארבעת הבתים חוצבי-הלהבות, חתומה וודיעה נאצר, "אום סאמי".

קצת מוזר. בעינינו, כמאל נאצר הוא דובר של טורויסטים, מנהיג של חבלנים. הוא וחבריו, הרוגי ביירות, תיכננו את המוגעים בישראלים ברחבי העולם, את הריגת הספורטאים, רצח הדיפלומטים, את פיצוץ המטוסים והטבח בלוד, פגיעה בגברים, נשים וילדים ללא אבחנה.

גבר עדין? נשמה של משורר? משום מה אני נזכר במאמר שקראתי באותו בוקר עצמו — כתבת העולם הזה על שני הרוגי ביירות שלנו, בני הקיבוצים. תיאורו שלאבידע שור בפי חבריו: נער עדין-נפש, אוהב-שלום, שונא-צבא, שרעיון אחוות-העמים דף אותו. ושיר קטן

الفجر
 جريدة يومية
 رقم 11111
 6 شبوات
 3 أشرطة

رؤس المخابرات الأردنية في عمالية بيروت
 اجتماعات بين جبرائي ومخابرات عمان وظل في بيروت

لماذا سألنا...؟
 هذا هو السؤال...

بهرزيت في مآساها الكبرى
 ولدي كمال
 بقلم: زائدة التمشية

העיתון האסור

העמוד הראשון של אל-פג'ר. העיתון הירושלמי שעורכיו נאסרו בגלל גליון זה. בראש העמוד הכתבה על שיחוף-פעולה בין שרותי-הביטחון של ישראל וירדן לקראת ביירות. משמאלה, תמונתו של כמאל נאצר בצעירותו. מתחתיה, השיר של אמו של כמאל שנכתב אחרי שהוא נהרג. מימין המאמר הראשי, תחת הכותרת: "לשם מה מתו? זוהי השאלה!"

אין חייד בשכם. אין בת-צחוק. יש משהו מעורר-כבוד בייחסו זה של ציבור שלם, המפגין אבל אילם, זעם שקט. שתי נשים, לבושות שחורים, חוצות את הכביש, נכנסות לבית גדול. "הן הולכות לנחם את דודתו של כמאל", אומר ידדי הערבי, שנלווה אלי ברחוב, הרף האווירה הכללית. "היא גרה כאן". ומבלי ששאלתי, הוסיף: "הוא היה אדם כל-כך תרבותי, משורר...". הוא דיבר על כמאל נאצר, דובר הטרור. בלי משים, נודדת מחשבתי אל ימים עברו, לפני 26 שנה. העיתונים מודיעים